

János evangéliumának 4. fejezete

8 perc

1 Amikor pedig megtudta Jézus, hogy a farizeusok meghallották, hogy ő több tanítványt szerez és keresztel, mint János –
2 bár maga Jézus nem keresztelt, hanem a tanítványai –,

3 elhagyta Júdeát, és elment ismét Galileába.

4 Samárián kellett pedig átmennie,

5 és így jutott el Samária egyik városához, amelynek Sikár volt a neve. Ez közel volt ahhoz a birtokhoz, amelyet Jákób adott fiának, Józsefnek.

6 Ott volt Jákób forrása. Jézus az úttól elfáradva leült a forrásnál; az idő délfelé járt.

7 Egy samáriai asszony jött vizet meríteni. Jézus így szólt hozzá: Adj innom!

8 Tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy enivalót vegyenek.

9 A samáriai asszony ezt mondta: Hogyan? Te zsidó létedre tőlem kérsz inni, mikor én samáriai vagyok? Mert a zsidók nem érintkeztek a samáriaiakkal.

10 Jézus így válaszolt: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom! – te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet.

11 Az asszony így szólt hozzá: Uram, merítőedényed sincs, a kút is mély, honnan vennéd az élő vizet?

12 Talán nagyobb vagy te atyánknál, Jákóbnál, aki ezt a kutat adta nekünk, és aki maga is ebből ivott, sőt fiai és jószágai is?

13 Jézus így válaszolt neki: Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik,

14 de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.

15 Az asszony erre ezt mondta: Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne szomjazzam meg, és ne kelljen idejárnom meríteni.

16 Jézus így szólt hozzá: Menj el, hívd a férjedet, és jöjj vissza!

17 Az asszony így válaszolt: Nincs férjem. Jézus erre ezt mondta: Jól mondtad, hogy férjed nincs,

18 mert öt férjed volt, és akivel most élsz, nem férjed: ebben igazat mondtál.

19 Az asszony így felelt: Uram, látom, hogy próféta vagy.

20 A mi atyáink ezen a hegyen imádták Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol Istent imádni kell.

21 Jézus így válaszolt: Higgy nekem, asszony, hogy eljön az óra, amikor nem ezen a hegyen, nem is Jeruzsálemben imádjátok az Atyát.

22 Ti azt imádjátok, akit nem ismertek, mi azt imádjuk, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidók közül támad.

23 De eljön az óra, és az most van, amikor igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres.

24 Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.

25 Az asszony így felelt: Tudom, hogy eljön a Messiás, akit Krisztusnak neveznek, és amikor eljön, kijelent nekünk mindent.

26 Jézus ezt mondta neki: Én vagyok az, aki veled beszélek.

27 Ekkor megérkeztek a tanítványai, és csodálkoztak azon, hogy asszonnyal beszél, mégsem mondta egyikük sem: Mit akarsz tőle? Miért beszélgetsz vele?

28 Az asszony pedig otthagyta korsóját, elment a városba, és szólt az embereknek:

29 Jöjjetek, lássátok azt az embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem: vajon nem ő a Krisztus?

30 Erre azok elindultak a városból, és kimentek hozzá.

31 Közben kérték őt a tanítványai: Mester, egyél!

32 Ő pedig azt mondta nekik: Nekem van mit ennem, amiről ti nem tudtok.

33 A tanítványok egymást kérdezték: Valaki talán hozott neki enni?

34 Jézus ezt mondta nekik: Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját.

35 Vajon nem ti magatok mondjátok-e, hogy még négy hónap, és jön az aratás? Íme, mondom nektek: emeljétek fel a szemeteket, és lássátok meg, hogy a mezők már fehérek az aratásra.

36 Az arató jutalmat kap, és begyűjti a termést az örök életre, hogy együtt örüljön a vető és az arató.

37 Mert abban igaza van a mondásnak, hogy más a vető, és más az arató.

38 Én elküldtelek titeket, hogy azt arassátok, amiért nem ti fáradtatok: mások fáradoztak érte, ti pedig az ő munkájukba álltatok be.

39 Abból a városból pedig a samáriaiak közül sokan hittek benne az asszony szava miatt, aki így tanúskodott: Megmondott nekem mindent, amit tettem.

40 Amikor tehát a samáriaiak Jézushoz értek, kérték őt, hogy maradjon náluk. És ott maradt két napig.

41 Az ő szavának sokkal többen hittek,

42 az asszonynak pedig meg is mondták: Már nem a te beszédedért hiszünk, hanem mert magunk hallottuk és tudjuk, hogy valóban ő a világ üdvözítője.

Azt, hogy Jézus milyen mértékben döntöget tabukat ebben a szövegben, az számunkra elképzelhetetlen. Először is: egy hívő zsidó nem utazott Samárián át, inkább beletörődött, hogy kerülőt kell tennie. A második tabu, hogy akkoriban a férfiak nyilvános helyen nem beszéltek nőkkel. Ez illetlenség volt. Egy rabbinak, pedig egyenesen tilos volt. Harmadszor pedig: ennek a nőnek már pt házasság volt a háta mögött és most egy hatodik férfival élt együtt házasság nélkül. Ilyesmi egyes falvakban még napjainkban is szigorú társadalmi kiközösítéshez vezetne, nemhogy a kétezer évvel ezelőtti keleten. És egyszer csak ott áll ez a férfi és vizet kér tőle.

Jézusnak szüksége van ránk

„Adj innom!” – ez a negyedik nagy tabudöntögetés a szövegünkben. Mégiscsak Isten Fia kér itt egy pohár vizet. Felmerülhet a kérdés: miféle különös istenkép ez itt? Egy Isten, aki fáradtan és kimerültem a kút szélén ül és felüdülésre vágyik. A keresztyének egy szomjas istenben hisznek. Jézusnál nincs edény, ezért szólítja meg az asszonyt. Szüksége van rá. Olyan sokan teszik fel a kérdést: „Mi hasznom a keresztyén hitből?” Talán elsősorban nem is arról van szó, hogy nekünk mi a hasznunk belőle, hanem, hogy Jézusnak van ránk szüksége. Lélegzetelállító gondolat: lehetséges, hogy az élő Isten Fia, maga Isten szomjazik és ezt csak én vagyok képes csillapítani. Jézusnak szüksége van ránk, és ebben a tényben, olyan erő rejlik, ami képes az életünket megváltoztatni. Ugyanakkor ez csak az érme egyik oldala. A másik:

Szükségünk van Jézusra

„Ha tudnád – mondja Jézus -, mit akar Isten a világnak ajándékba adni, és hogy ki mondta éppen neked: >Adj egy kortyot innom!< , akkor te kérnél tőle vizet – és Ő élő vizet adna neked. Tapasztalatunk lehet, hogy az emberek kapcsolatban lépnek Jézussal, de közben fogalmuk sincs róla, hogy kicsoda. Milyen sokan járnak rendszeresen templomba, sokan munkatársként is szolgálnak a közösségben abból a jogos érzésből kifolyólag, hogy szükség van rájuk, és mégsem ismerik Jézust. Ha tudnák!

Az asszony nem tudja, miről beszél Jézus, de egyértelműen felkeltette az érdeklődését. „Élő víz” – ez a kifejezés csobogó, áramló vizet jelent. Más, mint amit a kút vize, amely mellett éppen állnak. Nem mintha az asszony hálátlan lenne. Az ilyen kopár vidéken igazi isteni adomány az ilyen kút, ám a vize mégis kicsit állott és ízetlen. Olyan, mint amikor az ember, csak a hagyomány forrásából meríti a vizét. És most itt van valaki, aki azt állítja, hogy Jákób ősatyánál is többet tud nyújtani. Egyszerre ne legyen elég jó az, ami ezernyolcszáz éven át jó volt az embereknek? Jézus és az asszony párbeszéde meglepően kettős jelentésű. Az asszony egész idő alatt a valódi vízről beszél, míg Jézus már régen valami másról. A beszélgetés Jézus azon fáradozását tükrözi, hogy felfedje az asszony életében rejlő szomjúságot. Kapcsolatba hozza az asszonyt önnön legbelső életszomjával, hogy felébressze benne az Isten utáni vágyakozást.

Saját szomjunk mélyére ásni

Ha tudni akarjuk mi az élő víz, szembe kell néznünk a saját vágyakozásainkkal: mire is vágyunk tulajdonképpen, amikor életre, szeretetre, védettségre, szabadságra vagy függetlenségre vágyunk? Mi rejtőzik elismerés iránti sóvárgásaink mögött? Egyházunk egyik legnagyobb problémája, hogy ezeket a kérdéseket legtöbbször csak az erkölcs szintjén kezeli, ahelyett, hogy az emberek vágyainak gyökerét nézné. Mire vágyunk valóban? Mert az ember, aki pénzre vagy dicsőségre vágyik, valójában nem csak pénzre vagy dicsőségre vágyik. Aki szexuális kielégülésre vágyik, az nem csak szexuális kielégülésre vágyik. Ezek mind csak a jéghegy csúcsait alkotják. Alattuk a vágyak egy sokkal mélyebb rétege húzódik: vágy a szeretetre, arra, hogy feltétel nélkül elfogadjanak. És az egész alatt még egy réteg húzódik – és ez mindig Istennel kapcsolatos. Ezt próbálja Jézus a felszínre hozni. Az asszony először egy szót sem ért az egészből. Lehet nem is akarja, hiszen vágyaink mélyére ásni fájdalmas dolog. Ez magyarázza Jézus felszólítását is, hogy hozza el a férjét. Ennek semmi köze az erkölcshöz. Akkoriban egy nőnek semmi esélye sem volt válást kezdeményezni, mind az 5 alkalommal őt küldték el. És így minden alkalommal ott állt magányosan, szeretetre éhesen, elhagyatottan – megélhetés és biztonság nélkül. Mindenével rászorult arra, hogy valaki magához vegye. Jézus nem azt veti a szemére, hogy 6 férfival volt dolga, hanem, azt várja el tőle, hogy vágyának gyökeréig hatoljon, és olyannak ismerje fel magát, amilyen valójában: életre szomjas, szeretetre éhes embernek. Addig nem beszélhetünk élő vízről, amíg szépítjük a dolgainkat.

Az imádás forrászive

Hirtelen a vallásnál lyukad ki a beszélgetés. Abban a pillanatban, ahogyan az asszonyt közlő érinti a beszélgetés, vallásos részletkérdésekre tér ki. „Látom, te próféta vagy. Akkor kérlek szépen, tisztázd már nekem azt, hogy hol kell helyes módon imádni Istent.” Ez a kibúvás egyik klasszikus példája: Jézus a legbelsőbb vágyairól szeretne vele beszélni, az asszony pedig olyan kérdést hoz, aminek semmi köze ahhoz, ami őt igazán foglalkoztatja. Mert az egész beszélgetésen végig vonuló kettős szinthez tartozik, hogy a helyes imádás kérdésével az asszony, mit sem sejtve élete központi problémáját érinti. Mert ez a fő kérdés: az imádás. Az imádás vágyódásunk legmélyebb pontja. Mindenki imád valamit, vagy keres valamit, amit imádat. Cselekvéseink, gondolataink és törekvéseink legmélyén mindig a vallás áll. Valaminek vagy valakinek oda akarjuk adni magunkat. Egyeseknél ez a vallás gyakorlásában nyilvánul meg. Másoknál abban, hogy valami világi dolgot abszolutizálnak: pénzt, egy másik embert, egy ideológiát. A Biblia ezt bálványimádásnak nevezi. Jézus ezt mondja: „Ha imádni akarsz, imádj lélekben és igazságban.” Lélekben: ez annyit jelent, hogy belülről, és nem külső vezérlésre. Néha az az érzésem, hogy nekünk keresztyéneknek, van mit tanulnunk azoktól, akik kvázi „bálványimádók”. Számos keresztyén imából hiányzik az a buzgó áhítat, amellyel egyesek az aranyborjú körül táncolnak.

Másrészt igazságban imádjuk. Ez azt jelenti, hogy összhangban a valósággal és összhangban Jézussal, aki ezt mondta magáról: „én vagyok az igazság”. Minden ámenünk arra kell, hogy emlékeztessen, hogy igazságban kell imádkoznunk minden imát. És, hogy jön ez az asszony történetéhez? Csak az imádás az, amiben igazán beteljesül a szeretet, a védettség és az otthon iránti vágyunk. Mindazt, amire partnerünktől várunk – vagyis hogy elengedhessük magunkat, hogy elfelejtkezhessünk magunkról, hogy jelen legyünk valaki számára, hogy védettnek érezhessük magunkat – egyetlen társ sem adhatja meg. Egyedül akkor fog ez a vágy teljesülni, ha Teremtőnk és Atyánk, Isten előtt borulunk térdre. Csak az imádásban érezzük, hogy Isten teljes mivoltunkban szeret minket.

Magunk is forrássá leszünk

Egyszer csak valami egészen váratlan dolog történik: az asszony hirtelen maga is forrássá válik. Abban a pillanatban, amikor valaki Krisztusnál oltja életszomját, olyan emberré válik, aki képes maga is élő vízhez vezetni másokat. Amit Jézustól kapott életre kel, és másokat is életre kelt. Ezt a forráslétet mi magunk nem tudjuk előidézni, de mégis rajtunk múlik. Ha nem engedjük közel magunkhoz Jézust, nem lesz belőlünk kút. Amikor ez a víz árad, Krisztust árasztja magából. Azáltal, hogy Jézust árasztottuk magunkból, a többiek is felfigyelnek Jézusra és elfogadják őt. És csak akkor teljesítettük Jézus kérését: „Adj innom!”, ha segítségünkkel másik is befogadják Jézust az életükbe.

**"Akkor is beteljesedett lehet az életünk,
ha sok kívánságunk teljesületlenül
maradt"**

Dietrich Bonhoeffer

24. Készség kérése. Gyakran tudjuk, hogy mit kellene tenni, de nem tesszük. Kérd Istent, hogy tegyen késszé a cselekvésre, és segítsen jól tenni azt, amit elhatároztál.

[A könyv megvásárolható:

<https://www.lutherkiado.hu/kiadvanyok/konyvek/lelkiseg/486-40-nap-alatt-az-en-korul>]